Motion
1983/84:1367

Lars Werner m. fl.

Energipolitiken

Allmänt

Energiförbrukningen i Sverige minskar. Samtidigt sker en förskjutning mellan olika energislag. Oljeanvändningen minskar kraftigt, medan elanvändningen ökar. Den ökningen produceras så gott som helt och hållet i kärnkraftverk, eftersom övrig elproduktion är oförändrad eller stagnerar. Av övriga energislag ökar kol och koks i en jämnt stigande serie i likhet med inhemska bränslen i form av lutar, ved och avfall. Beträffande de senare är det framför allt ett bättre tillvaratagande inom skogsindustrin och ökad sopförbränning som gett utslag. Tillvaratagande och användning i övrigt av skogsavfall och andra biobränslen har ännu inte nått någon större omfattning. Effekten av den satsning på torvanvändning som inletts, kan ännu inte avläsas. På solenergiområdet står utvecklingen f. n. i stort sett stilla.

Över hela den svenska produktionen och konsumtionen av energi lägger kärnkraftsutbyggnaden och dess snabbt ökande produktion av elström, som till varje pris måste placeras, en förlamande hand. Realisationen av elkraft, framför allt till alla typer av uppvärmning, förhindrar och fördröjer energisparandet. Det är ingen överdrift att påstå att ett konsekvent energisparande, understött av samhället genom lån och bidrag, och en taxe- och skattepolitik kombinerad med lämplig lagstiftning, skulle ha kunnat ersätta minst två av de hittills startade kärnkraftsreaktorerna.

På produktionssidan skulle den satsning på alternativ energi, som nu fördröjts och i många fall stoppats av kärnkraften, ha kunnat ersätta ytterligare två reaktorer. Kvar att avveckla hade då varit de sex ursprungliga reaktorerna, som fanns i drift när debatten om kärnkraft var som hetast. Det hade varit ett betydligt enklare problem än det som vi nu ser framför oss, och som dessutom kommer att förvärras ytterligare genom laddningen av reaktorerna Forsmark 3 och Oskar 3, som regeringen är fast besluten att genomföra.

Det största ansvaret för denna olyckliga utveckling vilar på socialdemokraterna. I allians med högern har de hela tiden efter 1979 arbetat efter principen: Gärna en avveckling av kärnkraften men först en ordentlig utbyggnad!

Det är den politiken som just håller på att genomföras. Som det nu ser ut, är det stor risk att högern tar hem hela spelet. På den kanten har det aldrig funnits någon tanke på avveckling, utan endast en taktisk reträtt för att vinna tid för fortsatt utbyggnad.

De största och snabbaste vinsterna inom energiförsörjningen står, som vpk ständigt påpekat, att vinna på konsumtionssidan. Därför är åtgärder för hushållning, nya normer för maskinkonstruktioner, bättre processer, systematisk omstrukturering av elanvändningen och framför allt samhälleliga styrmedel nödvändiga.

Energihushållning

För att det skall bli möjligt att mönstra ut kärnkraften ur vår energiförsörjning, ja för att avvecklingsbeslutet skall bli trovärdigt, är det nödvändigt med en rad samhälleliga ingripanden. Om avvecklingen lämnas åt "marknadskrafterna", blir resultatet utan tvivel en låsning till en situation som gör avvecklingen ytterst tveksam. Till en sådan utpressningssituation syftar dock de krafter som med ekonomiska argument överger 25-årsperspektivet för avvecklingen och propagerar för "optimal användning", dvs. att samtliga kärnreaktorer (förutsatt givetvis att de inte dessförinnan sätter sig själva ur spel) skall hållas i drift intill utgången av år 2010.

Det är självklart att en sådan linje är ett hot mot avvecklingen. Det är inte fysiskt möjligt att plötsligt avvara de 55—60 TWh el som bundits upp i olika användningar. Det behövs en viss avvecklingstid, och det behövs bestämda förberedelser. Enligt vpk:s mening kan mycket väl kärnkraftverk ställas av också innan de tjänstgjort i 25 år, eftersom utgångspunkten är att avvecklingen skall göras "i den takt som är möjlig med hänsyn till behovet av elektrisk kraft för upprättandet av sysselsättning och välfärd".

Att med lock och pock etablera lågtemperaturuppvärmning med nytillkommande kärnkraft är över huvud inte överensstämmande med "behovet av elektrisk kraft". Det är ett mål i sig att begränsa varje onödig energianvändning, eftersom all energiomvandling har negativa miljöeffekter. Dessutom är det snarast en självklarhet att ju större andel elkraft som vid tiden för avvecklingen kommer från kärnkraftverk, desto större insatser av skilda slag behövs för avvecklingen.

Med en systematisk hushållning och omstrukturering av elanvändningen, är det fullt möjligt att undvara kärnkraften utan att för den skull angripa de fyra huvudälvar och andra älvsträckor, som enligt fysiska riksplanen skall bevaras, och utan att fastna i ett beroende av kolkondens.

Beträffande de särskilda kostnader som beslutet om avveckling, enligt vissa källor, skulle åsamka samhället, kan det påpekas att i en delutredning inom EK 81, Kärnkraftavveckling och energipolitiska strategier. En samhällsekonomisk analys, påvisas att vid en livslängd för kärnkraftverken på 25 år skulle kostnaderna bli 5,6 miljarder kronor, ett i detta sammanhang närmast försumbart belopp.

Eltillförseln måste ses inte i första hand som en tillförselfråga, utan främst som en fråga om för vilka ändamål vi behöver elkraft. Det finns ett antal elspecifika ändamål, dvs. användningsområden, där man inte kan

ersätta el med någon annan energi. Vår belysning måste baseras på el, den eldrivna trafiken, för övrigt mycket energisnål, är ett annat område och dit hör givetvis driften av elektriska motorer för skilda ändamål i industrin, hushållen och andra samhällsområden. Ser man som mål för vår elförsörjning att i första hand tillgodose dessa elspecifika ändamål, så är avvecklingen av kärnkraften inget egentligt problem, i varje fall inget problem om elkraft. Snarare en fråga om hur uppvärmningen skall ordnas.

Vpk anser att en sådan inriktning för elanvändningen bör beslutas av riksdagen och bli bestämmande för de konkreta åtgärderna.

Denna inriktning skulle kunna fastställas i en energihushållningslag, som givetvis också skulle omfatta bestämmelser rörande energieffektiviteten, så att inom varje användningsområde det finns viss garanti för att energisnål teknik kommer till användning. Det gäller vid industriella investeringar att använda bästa tillgängliga elsnåla teknik, det gäller hushåll och offentlig verksamhet.

Det gäller bl. a. att övervinna förhållandet att upphandlare av eldrivna apparater på skilda områden saknar egentligt intresse för elhushållning. Så gäller t. ex. ofta inom fastighetsbeståndet. Stora fastighetsägare kan upphandla tusentals kylskåp, frysar, tvättmaskiner osv. utan intresse för maskinernas elförbrukning. Deras huvudsakliga kriterier är pris, rabatter etc. Driftkostnaderna, dvs. kostnaderna för den kanske onödigt stora elförbrukningen, överlåts på enskilda hyresgäster som saknar möjlighet att påverka inköpen.

Den goda elhushållningen blir av underordnad betydelse. Det bör därför övervägas att på olika sätt premiera införandet av energisnåla maskiner och motorer. En metod kan vara att införa ett slags VDN-märkning, där elförbrukningen alltid anges och blir ett försäljningsargument. Det är också möjligt att påverka tillverkarna, att bestämma en högsta förbrukning och på så sätt få vissa normer som medverkar till elhushållning.

Elektriska maskiner och apparater byts ut i relativt snabb takt. Att via sådana byten systematiskt föra in energisnål apparatur får mycket stor effekt då det gäller att hålla elförbrukningen nere. Det sker ju också hela tiden en teknisk utveckling i gynnsam riktning, som det gäller att utnyttja. Det kan påpekas att ännu för tiotalet år sedan drog en ordinär färg-TV ca 400 W. Nu kan man köpa motsvarande apparat förbättrad så att den endast förbrukar 37 W per timme.

Av principen att elspecifika ändamål i första hand skall tillgodoses då det gäller elförsörjning följer att uppvärmning normalt skall baseras på bränslen, inte på el. De omralade restriktionerna beträffande direktverkande elvärme är i stort sett obefintliga då det gäller de senaste årens och tillkommande småhusproduktion. Även i övrigt är det i stort sett så, att uppvärmningsområdet är den ökande kärnkraftselens enda större marknad. Detta innebär låsningar som försvårar avvecklingen. Givetvis är det marknadsmässigt förståeligt att kraftbolagen söker placera elkraften var-

helst det är möjligt. Men det måste vara ett samhällsintresse, att med en långsiktig plan för att systematiskt, i takt med att kärnkraftverken stängs av, ersätta elvärmen med lågvärdig energi. Endast i anslutning till värmepump för att tillvarata annan energi, kan el under vissa omständigheter användas för uppvärmningsändamål.

Bränsleförsörjning

I budgetpropositionen konstateras att oljeandelen i den totala svenska energiförbrukningen minskar. Alla är överens om att detta är en lycklig utveckling, nödvändig för att minska utlandsberoendet inom energisektorn, förbättra handelsbalansen och minska försurningen. Men dessa goda ting erhålls ju inte om en snabbt minskande oljeförbrukning ersätts med andra energisla, med samma eller sämre egenskaper. Enligt vpk:s mening är detta just vad som sker f. n. Så länge inte en förändring i det mönstret inträffar, förhåller sig vpk skeptiskt till att "oljeersättningspolitiken måste — — — fullföljas med full kraft", som det uttrycks i propositionen.

Sedan någon tid tillbaka görs från regeringens sida jämförelserna av oljeförbrukningen under olika perioder alltid i procent. Det är riktigt att det uppsatta målet för oljeförbrukning 1990 är 40 % av den totala energiåtgången. Men det är också riktigt att det är satt till 225 TWh 1990 (energipropositionen 1980/81:90 bil. 1 s. 114). Målet i TWh måste enligt vpk:s mening ses som det mest relevanta, då det ju är absoluta tal, dvs. *mängden* importerad olja mätt i ton eller motsvarande. År 1979 var nettoimporten av olja 28 miljoner ton, vilket motsvarar 295 TWh eller 69 % av den totala energianvändningen. Motsvarande siffror för målsättningen år 1990 har satts till 19 miljoner ton, dsv. 225 TWh eller 40 %. Siffrorna för 1982 är 22 miljoner ton, 228 TWh eller 59 %. Siffrorna för 1982 är hämtade ur fjolårets budgetproposition.

I årets sammanställning redovisas lägre siffror och en än mer sjunkande tendens för 1983. I fjol beräknades en förbrukning av 222 TWh olja för 1983. I årets proposition redovisas preliminärt 199 TWh eller 52 %. Med all reservation för olika beräkningsmetoder av den totala energiförbrukningen och oljans andel av den, kan det ändå konstateras att oljeförbrukningen i *absoluta* tal redan har sjunkit under det uppsatta målet för 1990. Det är däremot fel att räkna i procent. Ett väl genomfört energisparande, som kraftigt minskar den totala energianvändningen, kan *höja* oljans procentandel även om förbrukningen av olja också minskar.

Vpk kan inte godta en minskad oljeförbrukning som bygger på mera kol och kärnkraft. Helt annorlunda ställer det sig om kolanvändningen hålls tillbaka, kärnkraftens användning i värmesystemen stoppas, inhemska bränslen och solenergi ges större plats och en importerad energikälla som naturgas får ett större utrymme. Beträffande naturgasen utvecklar vpk sina

synpunkter på den i en särskild motion. Vi upprepar förslaget att överföra den privata oljeindustrin i kooperativ och samhällelig ägo.

Vpk har tidigare ett uttryck för sitt motstånd mot den ökande användningen av kol. I samband med den aviserade propositionen om kolfrågor kommer vpk att ytterligare utveckla dessa synpunkter. Men det behövs fortfarande ett instrument för att få en samlad överblick av hur mycket kol som är på väg in i Sverige. Vpk vidhåller därför förslaget om importlicenser på kol.

När det gäller inhemska bränslen har vissa förbättringar för skogsbränslen genomförts under 1983. Skattebefrielsen var en sådan åtgärd, investeringsstöd till anläggningar en annan. Fortfarande gäller dock att det som skett och sker inom området skogsbränslen är för lite och kommer för sent. I detta sammanhang är det på sin plats att påpeka, att det äntligen trängt igenom att en ökad användning av ved för eldning inte hotar skogsindustrins virkesförsörjning.

Fortfarande utgör dock massaindustrins krav på förstahandsrätt till allt användbart virke ett hot, både mot skogsbränsleförsörjningen och framför allt de mindre sågverkens försörjning med sågtimmer. Beslutet om investeringsstöd till virkesterminaler måste ses mot den bakgrunden. Det är av stor vikt att de inte blir till ett instrument enbart för massaindustrins intressen. Om deras lokalisering får till följd att inlandsregioner plundras på råvara, måste beslutet om investeringsstöd omprövas och en styrning som gynnar samhället som helhet införas.

Den påbörjade torvutvinningen är riktig och bör fortsätta. Det är av vikt att utvinningen av såväl skogsbränslen som torv ger möjlighet för lokala och regionala myndigheter att tillgodogöra sig vinsterna av verksamheten. Det är därför inte tillräckligt med enbart försök för regionala bränslebolag. Vpk:s krav på sådana bolag i alla län med statligt och/eller kommunalt ägande kvarstår. Vpk tar i en särskild motion upp förslag om en utökad satsning på energiskog.

Propektering av uran pågår på många ställen i Sverige. Knapphändig information och upplysning om vad som förekommer gör att det finns skäl att hysa misstankar om att regeringen tänker sig en framtida utvinning av de svenska uranförekomsterna. Ett förbud mot detta bör därför införas.

Elförsörjning

Strukturen i den svenska elförsörjningen är genom kärnkraftsutbyggnaden på väg att förändras. Grundvalen är som tidigare vattenkraften. Så kommer det att vara också i framtiden även med ett 12-reaktorsprogram i full drift. Men vattenkraftens och kärnkraftens roll i det samlade elförsörjningsprogrammet har redan skiftat. Tidigare var vattenkraften baskraft, och den absoluta toppbelastningen klarades med kondenskraft i oljeeldade anläggningar. Det var ett mycket bra system, eftersom vattenkraftens

egen flexibilitet möjliggjorde att stora variationer i förbrukningen kunde klaras utan att någon kraft gick till spillo.

Nu med tio, och snart tolv, reaktorer i drift är kärnkraften baskraft. Den har ingen flexibilitet, utan måste antingen producera för fullt natt och dag, sommar och vinter, för att alls kunna påstås vara lönsam, eller vara avstängd och inte producera någonting. Vattenkraften har mer och mer fått överta rollen att klara toppbelastningen. Därför har också en omfattande utbyggnad av effektreserven vid vattenkraftverken ägt rum, en utbyggnad direkt föranledd av de stora kärnkraftsenheterna. Oljekondensverken används nästan inte alls, produktionen i mottrycksverk hålls tillbaka och stagnerar, och vindkraftutbyggnaden har effektivt stoppats.

Trots detta och trots alla ansträngningar att placera el i värmesystem, har det vissa perioder inte varit möjligt att förbruka all tillgänglig elproduktion. Baskraften/kärnkraften kan inte stängas av på grund av ekonomiskt—energipolitiska skäl, således måste vattenkraften producera mindre. Det går bra så länge det finns plats kvar i vattenmagasinen, flexibiliteten utnyttjas. Men senaste sommaren, då magasinen var välfyllda löstes problemet genom att dammluckorna öppnades och billig och ren kraft förslösades genom att vattnet släpptes förbi turbinerna. På grund av en miss i vattenkraftsbeskattningen var det också billigare att importera toppkraft från Norge, varför ännu mera dyrbart vatten släpptes förbi de svenska turbinerna. Allt detta därför att den vansinniga och onödiga produktionen i kärnkraftverken skulle kunna fortgå ostörd. Så fungerar kärnkraftsamhällets energiplanering.

Sverige måste så fort som möjligt återgå till ett elförsörjningssystem med vattenkraften som baskraft. När den enligt planerna byggts ut till 66 TWh, när samproduktionen, dvs. framställningen av el i kommunala kraftvärmeverk och genom industriellt mottryck genomförts så långt som underlaget tillåter, dsv. 20—25 TWh, och en komplettering skett med ett vindkraftprogram i storleken 10—15 TWh, räcker elproduktionen till för all vettig användning av elström. Absoluta toppbelastningar kan, som tidigare, klaras med ett fåtal oljekondensverk, som liksom nu endast behöver användas i ringa omfattning. Reservkraft i form av kondensverk eldade med inhemska fasta bränslen från biomassa och torv är också tänkbart. Ett sådant elförsörjningssystem är också mindre sårbart, något som erfarenheterna från det stora elavbrottet vid årsskiftet 1983—1984 borde lärt oss att beakta. Vpk kommer att lägga fram sina synpunkter i den frågan när den aviserade propositionen om energiförsörjning vid beredskap och kring och dess roll i totalförsvaret presenteras av regeringen.

En övergång till ett elsystem som det ovan föreslagna, fordrar att den av kärnkraftsindustrin ingångsatta realisationen av billig kärnkraftsel stoppas. Ytterligare införande av el i värmesystemen måste förhindras. Slöseriet i övrigt med el måste upphöra. Det finns beräkningar som visar att småhus och villor kommer att vara totalt elberoende 1990. Samtidigt finns

det prognoser som säger att elpriset kommer att fördubblas i reella tal på 1990-talet. Sverige måste snarare koncentrera sig på att minska elberoendet, i stället för att ägna så gott som all uppmärksamhet åt att göra sig av med oljan.

Överskottet av el från kärnkraftverken är emellertid en realitet och kommer att vara det under resten av 1980-talet. I stället för att bygga upp ett inhemskt elberoende på detta överskott, bör kraftfulla satsningar på export av el snarast genomföras. Det finns en marknad för el på kontinenten, i Danmark, Öst- och Västtyskland och i andra stater. Det ger exportinkomster och underlättar den nödvändiga omställningen i Sverige, bl. a. den kraftiga höjning av elpriset, som måste genomföras.

Vpk föreslog i samband med regeringens förslag om åtgärder för oljeersättning, att den särskilda avgiften på el producerad i kärnkraftverk borde sättas till 0,5 öre/kWh i stället för det av regeringen föreslagna 0,2 öre/TWh. Denna höjning måste med det snaraste genomföras. Den får betraktas som ett första steg, som snabbt bör följas av flera. Vpk kommer också att under rubriken Kärnkraft längre fram i motionen föreslå högre uttag för finansiering av avfallshanteringen.

Värmeförsörjning

Fortsatta satsningar på att ta till vara *spillvärme* erfordras. Stora mängder energi förslösas genom att varmvatten och varmluft släpps ut från industrier, offentliga byggnader och institutioner samt i bostadsbeståndet. Det behövs en kartläggning av vilka energireserver som är tillgängliga på detta område. Detta bör kunna genomföras inom ramen för den kommunala energiplaneringen, och när det gäller industrier, genom länsstyrelsernas försorg. Installationer av värmepumpar av olika slag har till en del åstadkommit ett bättre utnyttjande av spillvärme, men mycket kan ännu göras för att förbättra värmeförsörjningen med denna energi.

Utbyggnaden av fjärrvärme i stora system med höga temperaturer har i vissa fall visat sig vara olämpligt. På detta, som på alla andra områden får inte ett visst värmesystem bli ett mål i sig. Vpk har under lång tid pläderat för att *småskaliga värmesystem* med lägre temperaturer också behöver byggas ut. Efter hand som olika inhemska bränslen blir tillgängliga, blir också sådana system alltmera lönsamma. Deras fördelar har ännu inte i tillräcklig grad uppmärksammats i den svenska energiförsörjningen.

Solenergin har i likhet med andra alternativa energikällor kommit i skymundan i den satsning på kol och kärnkraft som nu präglar den svenska energiförsörjningen. Det är dags att på nytt aktualisera en direkt användning av den för alla andra energislag grundläggande källan. I budgetpropositionen nämns inte solenergin med ett ord. Ändå har stora erfarenheter gjorts under de första åren av 1980-talet. En förnyad uppföljning och nysatsning på solenergiområdet bör ske.

Storstädernas värmeförsörjning är ännu inte löst. Hetvattenledningar från kärnkraftverken kan väl förhoppningsvis nu antas vara avförda från dagordningen liksom så många andra fantasier som frodats kring reaktorerna. Men kärnvärme och kol är högst livskraftiga alternativ, och det behövs andra idéer för att förhindra att de skall bli den enda lösningen. En sådan idé är energikombinaten. Vpk har tidigare aktualiserat den frågan.

Kärnkraft

Kärnkraften är en belastning, inte en fördel för det svenska energisystemet och den svenska energipolitiken. Detta framgår med all önskvärd tydlighet när det tas i beaktande vilka negativa effekter kärnkraftsutbyggnaden har haft och har på produktion och konsumtion av energi, så som det redovisats tidigare i motionen. De framtida svårigheterna med hantering och förvaring av det radioaktiva avfallet, som produceras i allt större mängder, kan ännu inte överblickas. Det bästa som kan göras är således att snabbast möjligt vidta åtgärder för att mildra och upphäva dessa negativa effekter:

- De två sista reaktorerna F 3 och O 3 bör inte laddas.
- De första avstängningarna av reaktorer i drift bör snarast genomföras och beslut fattas om direktförvaring av det hittills producerade avfallet. Någon ersättning för försenad idrifttagning av kärnreaktorer bör inte heller utbetalas. Dessa närmare 300 milj. kr. kan användas på ett bättre sätt än att stödja kraftföretagens, för vårt land skadliga kärnkraftsproduktion.
- Finansieringen av avfallshanteringen måste säkras. Vpk föreslår därför att den av Nämnden för hantering av använt kärnbränsle (NAK) föreslagna höjningen av avgiften för denna finansiering till 2,1 öre/kWh genomförs. Det bör betraktas som ett första steg. Ingen vet vad avfallshanteringen kommer att kosta i framtiden utom att det blir dyrare, varför ytterligare kraftiga höjningar kommer att bli nödvändiga.
- I detta sammanhang vill vpk aktualisera en översyn och skärpning av finansieringsbestämmelserna, speciellt återlånerätten av de ovannämnda avgifterna, som kärnkraftsföretagen nu har. Denna fråga diskuterades i atomlagstiftningskommittén (ALK), och kritiska synpunkter på systemet framförs i betänkandet (SOU 1983:9). Det gäller de återlånade medlens användning, formen för systemet som skiljer sig från övrig kreditgivning och säkerheten för lånen. I det sista fallet används reaktorerna som säkerhet, och ALK säger om detta (betänkandet s. 141): "Mot bakgrund av kärnkraftverkens speciella karaktär och av syftet med fonderingen enligt finansieringslagen är kärnkraftverken ingen lämplig säkerhet för sådana lån". Det borde alla kunna hålla med om, och en förändring av detta sakernas tillstånd måste genomföras.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda yrkas*

1. att riskdagen hos regeringen hemställer om förslag till energihushållningslag som ger de styrmedel som krävs för att genomföra en effektiv energihushållning,
2. att riksdagen uttalar en fortsatt snabb minskning av oljeanvändningen f. n. inte är nödvändig,
3. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag om importlicenser för kol,
4. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag om överförande av den privata oljeindustrin i samhällelig och kooperativ ägo,
5. att riksdagen hos regeringen hemställer om initiativ för bildandet av regionala bränslebolag,
6. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till förbud mot uranprospektering och uranbrytning,
7. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag om snabb utbyggnad av alternativ elproduktion i form av mottryck och vindkraft i enlighet med motionen,
8. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till åtgärder för en kraftig ökning av exporten av elkraft,
9. att riksdagen beslutar att den särskilda avgiften på el producerad i kärnkraftverk höjs till 0,5 öre/kWh,
10. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförs om småskaliga värmesystem och solvärme,
11. att riksdagen hos regeringen hemställer om en inventering av hur mycket spillvärme som finns tillgänglig i landet, i enlighet med vad som anförs i motionen,
12. att riksdagen uttalar att reaktorerna F 3 och O 3 inte bör laddas,
13. att riksdagen beslutar att avfallet från de svenska reaktorerna inte skall upparbetas,
14. att riksdagen beslutar avslå proposition 1983/84:100, bilaga 14, E 6. Angående ersättning för försenad idrifttagning av kärnreaktorer,
15. att riksdagen beslutar att avgiften för hantering av radioaktivt avfall höjs med 0,2 öre/kWh till 2,1 öre/kWh,
16. att riksdagen hos regeringen hemställer om en översyn och skärpning av lagbestämmelserna för finansiering av hanteringen av radioaktivt avfall i enlighet med vad som anförs i motionen.

Stockholm den 23 januari 1984

LARS WERNER (vpk)
BERTIL MÅBRINK (vpk)
C.-H. HERMANSSON (vpk)
JÖRN SVENSSON (vpk)
TORE CLAESON (vpk)
NILS BERNDTSON (vpk)
EVA HJELMSTRÖM (vpk)
OSWALD SÖDERQVIST (vpk)

* Se även motion 1983/84:1368